

hold. Jeg tror, det er rigtigt at gøre det. Det er og bliver dog saaledes, at det er Moderen, som er den af Forældrene, der mest kommer i Berøring med det uægte Barn og angiver Retningen for det uægte Barns Livsførelse. Jeg tror derfor, det er naturligt, at man med Hensyn til det Bidrag, der skal ydes til Barnets Opvækst, som Regel holder sig til Moderens Livsforhold, dog saaledes, at man ikke kommer under gode og almindelige Middelkaar. Thi jeg tror, at man vilde gøre det uægte Barn en meget daarlig Tjeneste ved at søge at skaffe det en bedre og rigeligere Opdragelse end den, der stemmer med Moderens Kaar. Man vilde først og fremmest — maaske — gøre Barnet fremmed for Moderen. Men navnlig vilde man, naar man kom til det Tidspunkt, hvor Underholdspligten holdt op, i mange Tilfælde stille Barnet under meget uheldige Forhold. Lad os tænke os, at et uægte Barn er Søn eller Datter af en velstaaende Mand, og at Bidraget til Barnets Opdragelse bliver sat efter denne velstaaende Mands Forhold. Følgen deraf vilde blive, at naar Barnet var 18 Aar — en Alder, hvor Udgifterne til en velstaaende Mands Barns Udvikling og Opdragelse paa ingen Maade ere forbi —, vilde det komme til at staa med Vaner og Krav, som ikke længere kunde opfyldes. Jeg tror, man vilde gøre Barnet en meget daarlig Tjeneste derved, og man vilde tillige have gjort Moderen en meget ringe Tjeneste derved, at man lod Barnet vokse op under Vilkaar, hvorved det kom til at se Moderen over Hovedet.

I det hele maa jeg sige, at medens jeg har — hvad jeg tror, Lovforslaget viser — det bedste Hjerter for de uægte Børns Vel, har Forhandlingen, saa vidt jeg skønner, vist, at man er noget for tilbøjelig til at se bort fra Hensynet til Mødrene. Moderen har dog et naturligt Krav paa, at der ikke til Barnets Vel eller formentlige Vel — thi maaske det slet ikke vilde være til Barnets Vel — bliver grebet mere ind i hendes Retsforhold og Livsforhold, end det er nødvendigt, og at der navnlig ikke bliver gjort mere end nødvendigt af det, som kan tjene til at skille hende fra Barnet i Fremtiden og under Barnets Opvækst. Der er f. Eks. blevet nævnt fra en hel Række af ærede Talere, at man burde indføre den Regel, at der for et uægte Barn altid skulde beskikkes en Værge. Jeg tror ikke, at det vilde være rigtigt. Jeg indrømmer naturligvis gerne, at der kan være mange

Tilfælde, hvor Moderens Forhold og navnlig hendes Livsvandel er saaledes, at Beskikkelsen af en Værge vilde være rigtig og nødvendig. Men i saadanne Tilfælde vil det ogsaa kunne finde Sted. At fastsætte som fast Regel, at der skal beskikkes en Værge for det uægte Barn, vil ofte slet ikke være til Gavn for Barnet, og i mange Tilfælde vilde det være til stor Skade og Uret for Moderen. Hvem skulde være Barnets Værge? Man kan tænke sig et af to, enten at Øvrigheden — hvad jeg antager, den vilde — gik frem efter de almindelige Regler og beskikkede den myndige Mand, der var nærmest i Slægt med Barnet, eller man kunde tænke sig, at Øvrigheden beskikkede en helt udenforstaaende Person som Værge for Barnet. I sidste Tilfælde vilde Interessen for og Kærligheden til Barnet vel ikke være saa overordentlig stor, idet vedkommende vilde føle det som et ubehageligt, borgerligt Ombud, han havde faaet. Om man end kunde forudsætte, at Værgen i Regelen vilde gøre sin Pligt, vilde det dog neppe i mange Tilfælde være en Pligt, som blev gjort ud fra Hjertets Stemme. Men vil man gaa den anden Vej, som jeg antager, man vil, og som jeg antager vil være den, der ligger nærmest, nemlig at beskikke den myndige Mand, der er nærmest i Slægt med Moderen, til Barnets Værge, er jeg bange for, at i de fleste Tilfælde vil den Harme og Vrede, der indenfor Slægten er imod Moderen paa Grund af hendes Fejltrin, og den Uvillie, der er mod Frugten af dette Fejltrin, komme til at virke til Skade baade for Barnet og for Moderen. Jeg tror, at i saare mange Tilfælde vil Moderens Slægt se sin Opgave i at faa Barnet saa langt bort som muligt, saa der bliver saa lidt Tale derom som muligt og Fejltrinnet hurtigt gaar i Glemme. Jeg tror, at man i mange Tilfælde vil være haard baade mod Moderen og Barnet og skille dem ad. Jeg henstiller, at man meget nøje overvejer, om man ikke ved at opstille dette Krav, der alene opstilles af Interesse for Barnet, i Virkeligheden i de fleste Tilfælde gaar Barnet og Moderen for nær. For ægte Børn beskikkes der jo ikke nogen Værge, skønt det saamænd i mange Tilfælde kunde være heldigt for de ægte Børn at have en Værge allerede ved Fødselen. Jeg tror, at det maa være en Ledetraad ved hele denne Sags Behandling, som det har været det for mig ved Forslagets Udarbejdelse, at man nøje passer paa, at man ikke i sin Medynk for de uægte Børn gaar